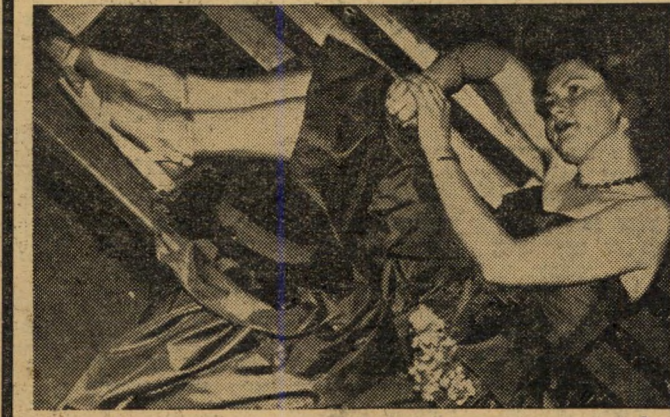

שמימי אתם... ימי הקרבות. סופר העולם הזה וצלמיו שוטטו במשך כעשרות נשפים ציבוריים, מסיבות פרטיות. הסתובבו המסיבות ישבו האנשים מסביב לשולחנות ושתו וישבו. רק פה ושם עוד נצנצו קרני אור בודד שאישרו את הכלל, שהוכיחו שאפשר היה גם להתחפש.

א היה זה פורים שמתי. ההמונים הסתובבו ברחובות, חסרי תכלית, צופים בדאגה איש אל פני רעהו, שמא יגלו בתצחוק על שפתיהם. אולם הצחוק אבד. איש מבני תל-אביב אינו זוכר פורים כה עצוב. גם בימי הקרבות, היה מצב-הרוח כיום זה מרומם יותר. לפחות הילדים צהלן. אולם הפעם נדמה שגם הילדים, בתחושיהם הבלתי-משכנעות, התאמצו כדי לצחוק. תירוצים היו לרוב. בימי הצנע קשה היה להתחפש. כוכבון של זיקוקין די נור, הדוקק 10 שניות, עלה 60 פרוטה. אולם אלה תירוצים. לא התחפשות, לא המחירים, לא הצנע היו יכולים לשמש מכשול, לוא היתה באמת שמחת חיים מתפרצת. אולם זו האמת העגומה. המדהימה כמעט, של יום פורים תשי"א: בשנה השלישית למדינת-ישראל אין זכר לאותה תודת-חיים צהלת.

ג'אז עצוב: כולם מרגישים בעומק ליבם שחסר משהו. התזמורת מנגנת, הרגלים רוקעות ורוקעות, אולם מצב-רוח אין. מדוע? איש אינו יודע.

הכל נגמרה: בפילץ היה די שמח. בכל זאת, לא היה זה פורים אמיתי. זלזה לברטובסקי חושבת בעצב על פורים-ים שהיו בשנים הטובות.

שמחה מלא-אנוכית: הם יודעים שצריכים לשמוח בפורים. לכן הלכו לנשף הציבורי, חיכו בצמאון, שבשמחה הכללית ישמחו גם הם. לשוא!

הפרס: קצת גם. שמעון פפה ניצח השוקולד, שהיתה תלויה בחוס בין...

מסכה מוסקית: יהודית, בת 21, אם לילד בן 3, נחה לרגע קט בצל פסלו של בטהובן.

התחרות המכרעת: מי ירוקן ראשון צלחת בירה כדרך החתולים. מתיחות על